

Campsentelles, 6
2003

CENTRE D'ESTUDIS SANTFOSTENCs
AMICS DE CABANYES

L'urbanisme a Sant Fost. Introducció històrica

XAVIER
PÉREZ I GÓMEZ

Introducció

Si hi ha un aspecte que caracteritzi Sant Fost des del punt de vista paisatgístic i urbanístic és la seva dispersió urbana. El nostre poble no s'ha configurat concentrat al voltant d'un nucli històric, sinó que ha tingut un desenvolupament dispers. Són part essencial d'aquesta dispersió urbana les diverses urbanitzacions que hi ha al nostre terme municipal i que han generat un creixement per taques que després s'han anat omplint i estenent al llarg de la carretera de Badalona a Mollet. Aquest article vol ser una aproximació als orígens i evolució de les principals urbanitzacions i barris de Sant Fost de Campsentelles, oferint al lector una sèrie de dades bàsiques, no totes ni molt menys, de com van iniciar-se aquestes barriades i urbanitzacions. També volem oferir algunes dades sobre els orígens de les dues pedreres que existeixen a l'actualitat, ja que a vegades, quan es parla del tema, es diuen coses incertes especialment sobre l'inici d'aquestes.

Tota la informació que ofereixo en aquest article prové de la documentació conservada a l'Arxiu Municipal de Sant Fost (dipòsits de la Biblioteca i antiga Casa del Secretari). En aquest arxiu no hi són, ni de bon tros, tots els documents relatius a l'urbanisme local, ja que roman encara a les oficines dels serveis tècnics municipals molta documentació urbanística que, per manca de temps, no he pogut consultar. En un futur algú podria fer un estudi més a fons de tot aquest fons documental. Val a dir que també he extret notícies de la premsa local i comarcal.

Breu història dels barris de Sant Fost

1.1-Carrers del Sot i de Sant Pere: el carrer del Sot és, possiblement, el més antic de Sant Fost, ja que al 1766 ¹ ja hi havia edificades algunes de les cases que hi trobem actualment. Vers el 1830 ja hi eren pràcticament totes, com ara can Pous, can Pau, can Santa Miquela, can Pistraus, can Manco, can Soca, ca n'Eloi, can Salarich (avui inexistent), can Pasqual, can Toni i can Pollastre Vell (o can Famades). També cal esmentar les poques cases que envoltaven l'Església vella (can Torrens, 1842) i altres del carrer Sant Pere, com les cases de Canyelles, avui desaparegudes.

1.2-Casc Antic (la Plana): format pels carrers de Sant Isidre (o del Davant), Sant Joan (o del Darrere) i Sant Jaume. El primer en edificar-se fou el de Sant Isidre, ja que algunes cases ja existien el 1866. Aquest carrer es va obrir en terres del Mas Lladó, per això el 1885 era conegut com carrer de La Plana d'en Lladó.

1.3-Can Calet: és una altra barriada històrica i es configurà entre 1915 i 1936, aproximadament. Aquestes cases s'aixecaren en terres de ca n'Esbert², torre construïda el 1903. La finca s'havia dit Prat d'en Jeroni perquè havia pertangut anteriorment als amos de can Ribalta. Després de ca n'Esbert s'edificaren les cases de can Calet (fins fa poc hi havia una benzina) i la torre del Sr. Simeón o torre Cordon. I a continuació es va anar edificant tot el barri, tal com el coneixem avui.

1.3-Sector “Eixample”: la documentació de l'Arxiu de l'Ajuntament parla sovint del *Sector Ensanche* i alguns us preguntareu: on és això? Resulta que és un ampli sector urbà situat al voltant del centre del poble i ubicat en terres que foren de la finca de **Can Ribalta** (família Buxó-Baliarda). Tot i que algunes poques cases ja es començaren a edificar abans de la guerra de 1936 (com el carrer de Sant Jacint), el desenvolupament urbanístic principal data del període 1955-1970. Així, les primeres cases del carrer Tenor Viñas s'aixecaren el 1955-56. El Pla Parcial d'Ordenació d'aquest sector data del 1965. El 1976 comprenia els següents carrers: Doctor Turró, Canonge Rifà, Sant Jacint, Tenor Viñas (fins a l'actual núm. 31), Verge del Pilar, Balmes (tram inicial), Avinguda Can Ribalta, Lleida, Pius XII, Alzines, Jaume I, J. Verdaguer, Maragall i Pintor Fortuny³.

Aquest sector urbanístic comprèn un subsector que alguns documents municipals anomenen **“Urbanització Baliarda”**, que com el seu nom indica corresponia a terres de Can Baliarda, i comprenia els carrers Alzines, Poeta Maragall, Pintor Fortuny i les primeres cases dels carrers Santiago Rusiñol, Jaume I i Verge de Montserrat. Aquest sector es va urbanitzar a partir de 1970 aproximadament. Entre els anys 1996 i 2000 ha tingut una nova etapa de creixement amb l'edificació de tota una sèrie de cases unifamiliars als carrers Mossèn Joan Alemany i Verge de Montserrat, a càrrec de la promotora Inverfost-Tau.

1.4-Can Suñé: és el barri edificat en terres del Sr. Josep Albiñana Terrades, propietari de la masia i finca de Can Suñé de Martorelles. És el nucli de cases situat, més o menys, al voltant de la Plaça Onze de Setembre, i comprèn els carrers Albiñana, Joan XXIII, Jaume Balmes, Joaquim Costa, Alfons XIII i els trams finals dels carrers Verge del Pilar i Tenor Viñas. En alguns documents apareix com a integrat al Sector Eixample. Aquesta zona va ser ordenada urbanísticament amb el Pla Parcial de 1971-1973 titulat *“Sector Ensanche y Urbanización Suñé”*. Es va edificar principalment entre 1970 i 1980. El 1976 es va portar a terme la pavimentació dels seus carrers.

1.5-Sector Parellada: comprèn els carrers Av. Catalunya, Parellada, Tarragona i Girona. No n'hem trobat gaires dades a l'Arxiu Municipal, però ja es començà a edificar com a mínim al 1960.

Urbanitzacions

La Conreria

És, sense cap mena de dubte, la urbanització més antiga del municipi i una de les més antigues de tot Catalunya. Està ubicada a la part sud-est del terme, als boscos de la Conreria. Inicialment fou anomenada “*Colònia Bosc de la Conreria de Montalegre*”. Fou vers 1912 que van començar a edificar-se les primeres torres a la zona del turó del Reig. Va ser entre aquesta data i el 1920 que es van edificar torres com el Cau (Cau Brunet), can Katxot, Villa Isabel, Mas Po-Canyadó i can Domènech, entre d'altres. A l'Arxiu Municipal consten algunes llicències d'obres, com la que el 7 de juliol de 1915 va sol·licitar Enrique Pavillard⁴ per construir una casa d'estiueig a la Conreria. El primer projecte d'urbanització va ser dissenyat per l'arquitecte modernista badaloní Joan Amigó. A l'Arxiu de l'Ajuntament no es conserva el projecte originari d'urbanització.

Entre 1945 i 1960 es van construir a la Conreria algunes torres i xalets de forma irregular, algunes fins i tot sense llicència municipal, la qual cosa va comportar greus problemes anys més tard, tal com veurem.

El 1979-1980 el Consistori va iniciar els tràmits per elaborar un Pla Especial de protecció del Paisatge de la Conreria. Aquest pla especial va ser acabat el 1986 i fou aprovat definitivament per la Comissió Provincial d'Urbanisme de Barcelona (CUB) el 14 de gener de 1987. El 1991 es proposa un projecte d'urbanització. El gener de 2000 el ple de l'Ajuntament va decidir suspendre cautelarment la concessió de llicències⁵ en aquesta zona per tal de planificar el futur d'aquesta urbanització i deixar en suspens, doncs, el projecte urbanitzador de 1991.

Postal de la urbanització de la Conreria de Montalegre, on es veu el Cau i altres torres del turó del Reig, vers 1920 (col.lecció CES-AC).

El mes de maig de 2002 va haver-hi una certa polèmica amb alguns propietaris ja que la modificació puntual del PGOU en el sector de la Conreria preveia recuperar zones de bosc i zona verda, i catalogava diverses parcel·les com a sòl urbà no consolidat o no urbanitzable, i resulta que en algunes d'aquestes parcel·les hi havia edificades torres des de feia anys⁶.

El 26 de juny de 2003 el Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat va aprovar definitivament la modificació puntual del Pla General d'ordenació al sector de la Conreria, promoguda i tramesa per l'Ajuntament de Sant Fost⁷.

Urbanització de Mas Llobart

Ubicada a les terres de l'antic Mas Llobart, al començament de la Conreria. Va tenir un precedent immediat en la urbanització “**La Selva del Vallès**”, promoguda pels aleshores propietaris d'aquesta finca, els germans Enric i Vicenç Ysamat Bosch, que el 11 de juny de 1955 presentaren una instància a l'Ajuntament sol·licitant autorització per

urbanitzar aquella zona⁸. El ple municipal del 6 de novembre del mateix any va aprovar aquest projecte d'urbanització presentat pels propietaris⁹. Aquesta urbanització, però, no va acabar de cuallar del tot, malgrat que es van edificar algunes cases i un restaurant en aquell sector.

Anys després els mateixos propietaris van tornar a fer gestions oficials per urbanitzar aquella zona, en concret el març de 1969, any en què es va començar a tramitar a l'Ajuntament de Sant Fost el Pla Parcial d'ordenació de Mas Llombart promogut també per un membre de la família Ysamat, en concret Lluís Ysamat Bosch. Aquests tràmits, tant al Consistori com a la Comissió Provincial d'Urbanisme de Barcelona (CUB), van durar diversos anys. El 5 d'abril de 1969 el ple de l'Ajuntament¹⁰ va aprovar provisionalment el Pla Parcial d'Ordenació del sector Mas Llombart a petició dels promotors. El 26 d'abril d'aquell any es va publicar al BOP i es va sotmetre a informació pública. La CUB va aprovar el Pla Parcial d'Ordenació l'1 de desembre de 1972. Finalment, dos anys després, el 22 de novembre de 1974, la mateixa CUB va aprovar el Projecte d'Urbanització, amb la qual cosa es podia començar a edificar.

El 1984 l'Ajuntament va signar un conveni d'urbanització amb l'empresa Mas Llombart SA. El 1987 l'Ajuntament va aprovar un nou PGOU que establí que el sòl d'aquesta urbanització era "urbanitzable programat¹¹", però encara no urbà, i la CUB, depenent de la Generalitat, va establir que s'havia de formalitzar la cessió de zones verdes, equipaments i garanties urbanístiques en un termini de quatre mesos.

El 1993 Mas Llombart SA va vendre les seves propietats i drets a l'empresa Jofero S.L. que va passar a ser la nova promotora urbanística. La concessió de llicències municipals per a edificar es va accelerar a partir del 1994, però el 1997 començaren a sorgir problemes de tipus legals, ja que la Generalitat va puntualitzar que el "sòl de Mas Llombart continuava sent urbanitzable programat, però no urbà". Durant unes setmanes va haver-hi certa polèmica política al Consistori¹², però l'equip de govern va

Vista de l'espai que avui ocupen el frontó i l'entrada al complex esportiu, així com diversos carrers de Sant Fost Residencial (carrer dels Amics, Blume i altres); a dalt, a la dreta es veu Can Millaret; febrer de 1975 (col.lecció F. Pérez).

Màquines excavadores aplanant l'espai on ara hi ha el camp de futbol municipal; al fons es veu l'antiga granja de Can Toni, avui desapareguda; febrer de 1975 (col.lecció F. Pérez).

Vista del revolt de can Gaig i a la dreta el turó que ocupen avui els xalets de Mas Llombart Nord; en aquesta imatge de juny de 1997 s'observa com encara no s'havia construït cap torre (foto X. Pérez).

Vista del mateix turó de Mas Llombart Nord, ple de cases i xalets, en fotografia de novembre de 2003 (foto F. Pérez).

encarregar un estudi legal al respecte i sembla que les coses van tornar a la normalitat. El problema radicava en quin estat l'empresa traspassaria la urbanització a l'Ajuntament, com a sòl ja plenament urbà.

Urbanització Mas Llombart Nord

Aquesta urbanització formava part, com un subsector, de la Urbanització de Mas Llombart i per tant va rebre l'aprovació de la Comissió Provincial d'Urbanisme en la mateixa data de 1974. Es van començar a obrir dos carrers principals, però per raons de divers ordre, aquesta Urbanització va quedar totalment aturada i durant 23 anys no s'hi va construir cap torre o xalet. Segons el PGOU del 1987, i seguint les indicacions de la CUB, l'edificació d'aquest sector quedava en suspens i condicionada a la venda del 90%, com a mínim, de les parcel·les del sector sud de Mas Llombart.

No fou fins al maig de 1997 que l'Ajuntament, després de resoldre's uns problemes de tipus legal i urbanístic amb l'empresa promotora, va començar a donar llicències d'edificació i, per tant, va començar l'edificació d'aquesta zona. Són les torres i xalets que es veuen a sobre del pont del Llop, passat el revolt de Can Gaig.

Algú ha escrit recentment en relació amb els inicis legals de Mas Llombart Nord *"que els mandataris locals d'aleshores en comptes de decantar-se per la repoblació dels boscos van optar per fer un pla d'urbanització de la zona..."* Això no s'ajusta a la realitat estricta dels fets, ja que d'aquesta afirmació es podria deduir que el 1969-1974 el promotor o impulsor de la urbanització va ser l'Ajuntament, quan la realitat és que la decisió i voluntat de fer aquella zona edificable va sortir, tal com hem vist, dels propietaris privats de la finca, no pas de l'Ajuntament que actuà com a tramitador administratiu.

Urbanització Sant Fost Residencial

Aquesta urbanització es va fer en terres del Mas Lledó, propietat fins aleshores de la família Mauri. Suposa, de fet, un perllongament natural

del casc urbà del centre, i es podria considerar com una urbanització modèlica en molts aspectes de la seva planificació. Va ser impulsada, com totes les altres, per iniciativa privada.

Els tràmits administratius van ser els habituals: primer l'Ajuntament va aprovar provisionalment el Pla Parcial de la Zona Est¹³ (que és el corresponent a Sant Fost Residencial), en data 2 de març de 1974 i en aquell mateix instant es va demanar el vist-i-plau a la Comissió Provincial d'Urbanisme. Aquesta Comissió va aprovar el Pla Parcial d'Ordenació el 29 d'octubre de 1974. La promotora titular dels terrenys va batejar aquesta nova urbanització com a "Sant Fost Residencial".

El 20 de febrer de 1975 les màquines van començar a moure terres i fer rebaixos. Poc després van començar les obres per habilitar l'actual camp de futbol (de moment només el terreny de joc de forma provisional), obres que acabaren el 27 de març. El primer partit s'hi va jugar el 31 de març. La cessió oficial de terrenys per a la Zona Esportiva va tenir lloc a primers de maig de 1975 i va ser efectuada pel Sr. Antoni Mauri Riera que va donar al Consistori un total de 31650 metres quadrats. El mateix propietari va fer donació a l'Ajuntament el 4 de setembre de 1976 d'un terreny per a zona religiosa, essent aquest cedit a l'Església Catòlica. En aquest indret hi hagué els barracons provisionals de l'Institut de Batxillerat entre 1995 i 2002.

El 4 d'octubre de 1975 el Ple municipal va aprovar a la seva vegada el Projecte d'Urbanització dels carrers de la Zona Est i també en aquell ple es van donar les primeres llicències per edificar. Havia nascut Sant Fost Residencial, urbanització que ha aportat una part considerable de la població actual del nostre poble. Per últim afegirem que el 25 de novembre de 1977 la CUB va aprovar definitivament el Projecte d'Urbanització de la Zona Est¹⁴.

El 21 de setembre de 1984 l'Ajuntament va "recepcionar" aquesta urbanització, passant a fer-se càrrec de la titularitat dels seus serveis (aigua, clavegueram, enllumenat i bon estat dels carrers¹⁵). El 1999 la Generalitat,

a petició del Consistori, va construir un nou col·lector d'aigües residuals, ja que l'originari no acabava de funcionar correctament.

Aquesta urbanització va absorbir de fet la de Can Boc-Can Duran, de la qual no hem sabut trobar cap dada a l'Arxiu històric municipal, però se sap que van començar a construir-se cases ja abans de 1960. Can Boc i Can Duran van ser ordenades urbanísticament amb el Pla Parcial de la Zona Est, a indicació de la CUB¹⁶.

Urbanització de Mas Corts

El mes d'octubre de 1973 els promotors van presentar una instància a l'Ajuntament iniciant-se així els tràmits administratius. A principis de 1975 el promotor, Sr. Joan Sabaté Martínez, va sol·licitar a l'Ajuntament l'aprovació del projecte del Pla Parcial d'Ordenació del sector Mas Corts i La Nau, que va ser redactat per l'enginyer industrial Angel González Adrio. El ple municipal¹⁷ va aprovar aquest Pla Parcial en la sessió del 3 de maig de 1975 i va ser sotmès a informació pública durant un mes. També es va enviar un exemplar a la Jefatura de Obras Públicas i un altre a la Comissaria d'Aigües del Pirineu Oriental. Passat aquest temps, el juliol de 1975 el Pla Parcial va ser enviat a la CUB per al seu examen i aprovació, si es creia convenient. La Comissió Provincial d'Urbanisme va donar el vist-i-plau al Pla Parcial de Mas Corts el 26 de febrer de 1976 i al projecte d'urbanització el 25 de març de 1977.

Aquests fets demostren que tampoc no és cert, com també s'ha escrit, que aquesta urbanització es va portar a terme perquè després d'uns incendis *“l'ajuntament d'aquells allunyats anys de règim no democràtic va optar per fer un pla d'urbanització en comptes de protegir la natura amb la repoblació dels boscos”*. Com hem vist, el pla parcial i el projecte d'urbanització van ser una iniciativa exclusiva dels propietaris de la finca en qüestió, actuant el Consistori com a mer tramitador administratiu i complint tots els tràmits legals preceptius.

A partir del 1977-78 es van començar a obrir carrers i es començaren a edificar algunes torres, però amb poc èxit. Aquesta urbanització no agafaria nova embranzida fins a finals dels anys 80 del segle XX, i sobretot durant la dècada de 1990 que és quan es van edificar més torres i xalets en aquella part del municipi.

Futures urbanitzacions

L'any 2001, quan es va donar a conèixer l'esborrany del futur nou PGOU es va saber que a Sant Fost es preveuen en un futur dues noves urbanitzacions. Una, la del sector de la Granja Coromines, al costat del barri de Can Calet, on edificarà cases i pisos l'empresa TAU. Al principi de juliol de 2002, l'Ajuntament va aprovar inicialment per un decret d'alcaldia el Pla Parcial de Can Coromines, que preveu la construcció de 280 nous habitatges i que suposarà uns 900 habitants més¹⁸. El projecte preveu 30 habitatges de protecció oficial de lloguer per a joves del poble, una àrea comercial i una zona verda. El juliol del 2003 es van iniciar les obres de condicionament amb la construcció d'una rotonda a la carretera de Sant Fost a Santa Coloma. Es preveu que les obres comencin l'any 2004. L'altra urbanització serà a la zona situada al sud del carrer de Sant Pere i fins a la carretera que puja a Can Torrents Vell, és a dir, prop del cementiri i de la pineda de Can Colilla o Bosquet.

Pedreres

Les pedreres formen part també del paisatge visual i urbanístic del nostre poble, especialment a la zona de Cabanyes. Tot i reconèixer que aquests tipus de pedreres són necessàries per a proveir de sorra i pedra les empreses de construcció, cal dir que produeixen uns danys irreparables als espais naturals que les acullen, per això han estat, també, font de polèmica. Creiem que el nostre poble ja ha aportat prou en aquest sentit i ara caldria aturar-les definitivament.

Pedrera de Can Rovira en l'actualitat; va ser legalitzada per la Generalitat i l'Ajuntament el 1982 (foto X. Pérez).

Cases de Sant Fost Residencial vistes des de la carretera que porta a Can Torrents Vell, novembre de 2001 (foto Cristina Forés, col·lecció CES-AC).

Pedrera de Can Donadéu (Pedrera Canró)

Situada a l'extrem sud-oest del terme de Sant Fost, tocant a la ratlla divisòria amb Montcada i Reixac. Es troben a tocar de la masia de Can Donadéu. És visible des de l'autopista i des de la carretera que va a Montcada i Barcelona.

L'inici de l'activitat d'aquesta pedrera es remunta a l'any 1958, segons consta a l'Arxiu de la Subdirecció General de Mines de la Generalitat de Catalunya¹⁹. El 8 de juliol d'aquell any es va concedir la primera llicència a l'empresa explotadora. El propietari del terreny i concessionari era José Aguilera Serra. El 1966 es va produir un canvi en la titularitat de l'exploració i el 25 de març de 1972 la pedrera de Can Donadéu va obtenir una nova llicència per continuar extraient pedra i sorra a la mateixa finca de Can Donadéu. L'autorització va ser donada per la Delegació Provincial del Ministeri d'Indústria a favor d'Anselmo Méndez.

El 25 de febrer de 1976 va produir-se un canvi de nom de la titularitat d'aquesta pedrera a favor de Canteras Canro amb seu social a la Llagosta²⁰. El 1987, i segons el PGOU aprovat per l'Ajuntament, aquesta pedrera obtenia una nova pròrroga per a poder treballar durant 15 anys més. El 1988 Canro va presentar una memòria-projecte de restauració. El 22 de febrer de 1993 la Direcció General del Patrimoni Natural del Departament de Medi Ambient de la Generalitat va emetre un informe favorable al pla de restauració presentat per part de l'empresa, i les extraccions continuaren.

El maig de 2002 va caducar la llicència municipal, atès que havien transcorregut 15 anys justos des del 1987. L'Ajuntament de Sant Fost va ordenar la paralització de les extraccions, però l'empresa va interposar una demanda judicial i mentre aquesta es resol, continua l'activitat extractiva. Segons es publicà a la premsa, el Consistori santfostenc va intentar tancar-la de forma consensuada i no per la força, però finalment s'optà per demanar una ordre judicial de tancament²¹.

Pedrera de Can Rovira

Aquesta pedrera, situada entre Can Rovira i Can Torras, prop de Cabanyes, va ser legalitzada el 27 d'abril de 1982. La llicència fou demanada i atorgada a “*Áridos del Besós SA*” i la pedrera es va demoninar “Can Rovira²²”. És una extracció de sauló i pedra. El juny de 1981 el representant de l'empresa, Sr. Maximino Picazo Giménez va sol·licitar la corresponent llicència municipal a l'Ajuntament de Sant Fost, i el mes de març de 1982 va presentar la documentació i memòria corresponent al Servei de Mines de la Generalitat. L'acta de posada en marxa i inscripció en el registre correspon a l'esmentada data de 27 d'abril de 1982.

El juny de 1985, a petició de la pròpia empresa, el Servei de Mines de la Generalitat va concedir autorització per a suspendre temporalment l'explotació de la pedrera. Al cap de poc més d'un any, l'octubre de 1986, s'havien reiniciat les activitats extractives. El 13 d'abril de 1989 la Generalitat va concedir a l'empresa l'ampliació dels límits, previ informe favorable de la Direcció General del Medi Ambient. La primavera de 1989 a les rodalies d'aquesta pedrera va tenir lloc l'enderrocament de les ruïnes de l'ermita romànica de Sant Martinet i per això els Mossos d'Esquadra van iniciar una investigació, el resultat de la qual desconeixem. El 8 de febrer de 1990 es va autoritzar una segona ampliació de l'esmentada pedrera. El desembre de 1991 l'empresari va traspasar la titularitat dels drets d'explotació a la societat PALAR. L'octubre de 1995 aquesta societat li tornà a passar els drets cedits quatre anys abans.

El maig de 2002, a l'igual que en el cas de la pedrera de Can Donadéu, va caducar la llicència municipal d'activitat d'aquesta empresa o societat, però les extraccions continuen fins avui, ja que el tancament està pendent d'una decisió judicial que encara no ha arribat. En aquell moment sembla que l'empresa titular es deia Promsa²³. Des de fa uns quants mesos, l'activitat d'aquesta pedrera s'ha accelerat notablement i s'ha començat a extreure pedra de la roca viva.

Plans Generals d'Ordenació Urbana i altres projectes: alguns apunts

– El primer Pla General d'Ordenació Urbana (PGOU) de Sant Fost es va aprovar i legalitzar el 1966²⁴.

– El 1987 es va aprovar el PGOU actualment vigent.

– El febrer de 1997 l'entitat Centre d'Estudis Santfostencs Amics de Cabanyes va presentar 350 firmes reclamant la protecció dels espais naturals de Sant Fost.

– El novembre de 1997 l'Ajuntament de Sant Fost va ingressar en el Consorci de la Serralada de Marina²⁵ integrat per la Diputació i diversos ajuntaments de la zona.

– La primavera de 2001 l'Ajuntament i la Universitat Politècnica de Catalunya van elaborar conjuntament un projecte de revisió del Pla General d'Ordenació Urbana, que a l'estiu va estar exposat al públic. Aquest PGOU encara no s'ha aprovat (des. 2003).

– Juny-juliol de 2001: polèmica entre l'Ajuntament i una plataforma d'entitats ecologistes i culturals perquè el Consistori es va negar a signar el Pla Especial de Protecció de la Serralada de Marina.

– Abril de 2003: es dona a conèixer que en el termini d'un parell d'anys s'iniciaran les obres de la nova carretera de Badalona a Mollet (la B-500), que al seu pas pel casc urbà de Sant Fost serà desdoblada des del revolt de Can Gaig-Can Romagosa, passarà a prop del cementiri, després continuarà per davant de Can Canyelles i d'allà a la part del Besòs. Aquest traçat és defensat per l'Ajuntament i alguns col·lectius de veïns i entitats, principalment el Pessebre Vivent. Altres entitats i partits prefereixen, no obstant, l'antic projecte que feia passar la carretera a prop de Can Teyà i d'allà al Besòs. És evident que ambdós traçats provocaran un fort impacte visual i destruiran molts paratges naturals del nostre poble, tot i que cal reconèixer que és una millora molt necessària per reduir trànsit del centre del casc urbà.

Annex

Alcaldes de Sant Fost durant el període estudiat:

–**Franquisme:** Pau Baliarda Bigaire (1939), Salvador Xicola Aloy (1939-1942), Josep Molas Rupelo (1942-1952), Joan Suñol Suñé (1952-1962); Josep Tomàs Miràngels (1962-1967), Josep Iglesias Anglès (1967-1970), Fernando Pérez Blasco (1970-1979).

–**Democràcia:** Jordi Baiget Felip (1979-1981), Angel Costa Máiques (1981-1983), Antoni Font Cleries (1983-1985), Jaume Font Torrents (1985-1993), Joan Gassó Ramiro (1993-1995; 1996-...).